

[Lundberg.]

Flag eller andet anerkendt Nationalmærke, naar vedkommende fremmede Regering fremsætter Begæring herom, og da saadan Begæring, efter Ordre fra den tyske Regering, er fremsat af det herværende tyske Gesandtskab, gør Udvalget Indstilling om, at dette sker."

Jeg vil gerne have Lov til at citere Straffelovens § 108. Det hedder i denne:

„Med Bøde, Hæfte eller under skærpende Omstændigheder med Fængsel indtil 1 Aar straffes den, der offentligt forhaaner en fremmed Nation, en fremmed Stat, dens Flag eller andet anerkendt Nationalmærke."

Der føjes til:

„Paatale finder kun Sted, naar det forlanges af vedkommende fremmede Regering."

Denne Bestemmelse har Udvalget maattet opfatte saaledes, at naar der staar, at Tiltale kun *finder* Sted, naar den paagældende fremmede Regering kræver det, og der altsaa ikke staar, at Tiltale *kan* finde Sted, naar det kræves af vedkommende Regering, saa er det dermed givet, at Tiltale ikke behøver at finde Sted i andre Tilfælde, men hvor et saadant Krav fra en fremmed Nations Regering foreligger, betyder det praktisk talt, at der skal rejses Tiltale.

Udvalget mener for saa vidt, at Sagen er oplagt. Men rent bortset herfra er denne Indstilling fra Udvalget i nøje Konsekvens med den Stilling, der gennem Tiderne stadig har været indtaget saavel af Landstingets som af Folketingets Udvalg for Forretningsordenen. Man har i alle Tilfælde, hvor det har drejet sig om Udtalelser fremsat fra Rigsdagens Talerstol, nægtet at give Tilladelse til at rejse Tiltale, medens man til Gengæld, hvor det drejede sig om Udtalelser, Begivenheder eller Forhold uden for Rigsdagen, har indtaget den Stilling, at en Rigsdagsmand saavel som enhver anden Borger maatte staa til Regnskab over for Loven.

Der er, saa vidt jeg kan se, i denne Sag kun paa et eneste Punkt noget nyt. I alle tidligere Tilfælde, baade naar det har drejet sig om Udtalelser paa Rigsdagen, og naar det har drejet sig om Begivenheder uden for denne, er der fremkommet Anmodning fra de paagældende Medlemmer om, at Tinget skulde give sit Samtykke, idet de vedkommende ikke ønskede at indtage en Særstilling; man ønskede ikke, at alle andre skal kunne straffes i Henhold til en Lovs Bestemmelser, men at en Rigsdagsmand skal

kunne holde sig uden for de Love, som den lovgivende Forsamling har givet, og skyde sig ind under sin Immunitet som Rigsdagsmand. En saadan Anmodning har tidligere altid foreligget. Saa vidt mig bekendt er det ikke Tilfældet ved denne Løjlighed.

Jeg omtaler de sidste Spørgsmaal i saa Henseende, der har været rejst i Rigsdagen. Sidste Gang var, da der blev fremsat Anmodning om Tilladelse til Tiltale mod Landstingsmand Nørgaard for Overtrædelse af Motorloven og Færdselsloven. Landstingsmanden skrev udtrykkeligt, at han ønskede, at Tinget gav sit Samtykke. I 1929 forelaa der en Anmodning vedrørende et æret Medlem af Folketinget, det ærede Medlem Hr. Holstein. Det drejede sig om nogle Udtalelser her i Tinget, hvori det ærede Medlem havde beskyldt visse Embedsmænd for Korruption. Det ærede Medlem udtalte den Gang, at han ønskede, at Folketinget gav sit Samtykke. I 1928 forelaa der en Anmodning om Tilladelse til Tiltale mod det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen, i 1927 en Anmodning vedrørende Landstingsmand N. K. Kristensen og i 1925 en Anmodning, der angik Landstingsmand Schovelin i Anledning af hans Skrift „Inkquisitionens sidste Offer“. I alle Tilfælde, saa vidt det kan ses, har Medlemmer af begge Rigsdagens Ting ønsket, at der blev givet Tilladelse til, at Tiltale rejstes.

Udvalget mener derfor, at rent bortset fra, at Straffelovens § 108 siger, at der rejses Tiltale i et Tilfælde som dette, hvor den paagældende fremmede Regering ønsker det — og det tyske Gesandtskab har efter direkte Ordre fra den tyske Regering fremsat Anmodning om, at Tiltale rejses, og saa maa det imødekommes —, følger man her en gammel Coutume, nemlig den, at Forhold, der foregaar, og Udtalelser, der fremsættes uden for Rigsdagen, maa være underkastet den Regel, at Rigsdagen giver sit Samtykke til, at Retten gaar sin Gang. Det er altsaa Udvalgets Stilling til Sagen, at Retten i dette Tilfælde maa gaa sin Gang, at der ikke kan findes Straffebestemmelser, der gælder for alle andre, medens en Rigsdagsmand kan unddrage sig dem.

Vi ser ogsaa ganske bort fra, at det ærede Medlem Hr. Akæl Larsen i Københavns Byret har erklæret, at han *har* foretaget sig den paagældende Handling, revet et Hagekorsflag itu og kaldt det et Morderflag. Han har gjort det for derved at opfordre Arbejderne til at gøre det samme. Dette ser vi bort fra, thi det er ikke Folketingets Opgave at tage Stilling til Spørgs-